

Като чу гласа на бабичката си, той вдигна глава и челото му се набръчка от учудване. Сложи бравата настрана и отвори уста да попита, какво пакъ е направилъ Бръзанъ. Но бабичката го изпревари и заговори бързо и ядосано:

— Има сто пѣти вече да съмъ ти казвала — продай това проклето добиче. . . . Пъкъ ти все се канишъ и — нищо. . . Чакашъ да направи нѣкоя голѣма беля, да убие нѣкой човѣкъ, та после на стари години да гниешъ по затворитѣ.

— Е, — изправи се старецътъ и почна да отупва тресчицитѣ отъ потуритѣ си. — Кажи, какво е станало? Само викашъ, а нищо не мога да ти разбера. . .

— Ще разберешъ, ще разберешъ. . . Видѣ ме на чешмата булка Цена, Петровата снаха. . . Плаче, горката. Снощи, като връщалъ отъ паша биволитѣ, Минко, — азъ на това магаре ушитѣ му ще откина, нищо не ни е казалъ. . .

— Чакай де — вдигна ржка дѣдо Атанасъ. — Остави Минка. Нали за булка Цена говорѣше. . .

— За нея, я. . . Подплашилъ се Бръзанъ, па като налетѣлъ на тѣхната кола, безъ малко да ги обърне, да избие хората.